

*Život vám vrátí to,
co do něho
v každém okamžiku vkládáte.*

Reinhard K. Sprenger

TONDA

Příroda se zlehka probouzí ze svého zimního spánku, na polích ještě sem tam leží zmrzlý sníh, ale tenisové kurty v Bažantnici jsou holé, jen místy zapadané jehličím, hnědými jehnědami a listím z okolních stromů.

Je teplé březnové ráno. Po pěšině do Bažantnice kráčí rozvázným krokem Tonda, s cigaretou v ústech a s černou brašnou přes rameno. Za chvíli vyndává ze sklepa bývalé tenisové klubovny hrábě, koště, lopatu a s kolečkem plným náradí se vydává ke kurtům.

Svoji jarní brigádu začíná daleko dřív než ostatní. Shrabuje z ještě měkkoučké antuky listí a odváží ho do klubové zavázky. Z kurtů seškrabuje i zelený pás mechu, jenž lemuje jejich okraje.

Pracant Tonda Bryknar už čtvrtým rokem správcuje v bažantnickém tenisovém areálu. Správce nesprávce, on by stejně přišel jako první poklízet kurty po zimě.

Není tomu tak dávno, co jsem se zastavil u Tondy v baráku naproti Sehnalově hospodě. V kuchyni má troje kamna. Velký sporák, klubky a petry. Pouze poslední z nich má připojeny na komín. Ostatní dvojce jsou rezervní, takové odkladové. Tonda topí úsporně, spíš míň. A protože byla polovina února, tak jsem si raději zimní bundu ani nesundával. Dvě rybičky v akváriu, jedna zbarvená do žluta, druhá do červena.

„To mám řásněnky, voni nejvíc vydrží chladnější vodu, ani nemusím pouštět žárovkový topení,“ říká mi Tonda a nabízí:

„Co si dáš, kafe?“

„Jo, kafe, dík.“

A zatímco Tonda vaří kávu, tak si prohlížím v kuchyni fotky bělohradských a aurignackých tenistů. Už tomu bude skoro dvacet let, kdy měl místní klub družbu s tímhle jihofrancouzským městem. Na každé polovině skříně stejná fotka, na které je dobrá čtyřicítka mladých i starších hráčů. Mezi nimi i Tonda. Vlevo od skříně Tondův olej Štrbského plesa z roku sedmdesát. Vymalování celé kuchyně je vylepšeno barevnými květy, zrovna tak i severní fasáda domu.

„Tady je to kafe, dáš si do něho rum?“ ozývá se od kuchyňského stolu. Pijeme kafe s rumem. Kafe je lepší s rumem, víc zahřeje. A dáváme si ještě rum zvlášť do püllitříčků, takových těch miniaturních.

„Sem do tohodle baráku jsem jezdil jako malej kluk, k babičce. Jinak jsem s našima bydlel v podnájmu v činžáku. V Budějicích u Malše. Táta byl ročník 1900 a pocházel z Pecky, jeho rodiče tam kdysi měli pekárnu, hned vedle Roubalovy hospody,“ vzpomíná Tonda, který vystudoval stavební průmyslovku a jehož dvě děti - Rost'a a Martina - taky hrály docela slušně tenis. Rost'a, inženýr ekonomie, žije s rodinou v Jičíně a Martina v Praze.

Než odcházím, tak mi Tonda ukazuje i další místnosti skromného stavení. V zadním obývacíku mě upoutal další olej, chebský Špalíček z roku 1973. Opět vlastnoruční práce pána domu.

Objevuji na zdi diplom za 30. místo v bělohradském triatlonu 1-10 -100 km s časem 5 hodin 45 minut. A v duchu si vybavuji, jak Tonda tady při svém prvním triatlonu opravoval kolo. Při cyklistice, kdy se jela stovka kiláků, mu začal jeho staříčkový favorit zlobit. Tak při jednom okruhu, jezdilo se hned vedle jeho baráku, zabočil k sobě na dvorek, kolo otočil vzhůru koly a se startovním číslem na prsou se dal do opravy.

Ale dojel.

On vůbec je Toník takovej samorost, samouk. Sám se dal do tenisu, pingpongu, hry na kytaru i francouzštiny. Krátce po listopadové revoluci v 89. odjel jen tak na blind, do Paříže. Mrknout se na památky, spal po různu či vůbec ne a za pár dní byl šupem zpátky.

S Jirkou Lelkem jezdili lyžovat na oblíbený Jabloneček. Tonda si bral do ruksaku bačkory. Uprostřed lyžovačky sundal přezkáče, nazul pohodlné bačkory, rozevřel zelenou rybářskou skládací sedačku a dával si v naprosté pohodě na slunci lehárko.

Tondovy politické názory? Ty jsou zajímavé a daly by se přirovnat k názorům Jiřího Voskovce, který říkal:

„Komunismus je vůl. A kapitalismus? Kapitalismus je taky vůl.“

Správcování na tenise je zvláštní Tondova kapitola. Dělá ji svým osobi-

tým stylem. Dělá ji dobře a je oblíben široko daleko.

„Ty vole,“ říká mi Jirka Lelek a pokračuje:

„Tonda dělá na tenise bezva polívku a taky suprovej guláš. A víš, kolik platím za všechno? Třicet korun! Já úplně šílím a povídám Tondovi: Tondo, to si snad děláš srandu, tohle všechno za třicet kaček, dyť na tom nemůžeš nic vydělat? A víš, co mi Tonda na to řekne?“

„Jo, Hořo, třicet korun.“

